

Μην ρωτάς για ποιον χτυπάει η καμπάνα

Υπάρχει μία σαδιστική χαρά στην παρακολούθηση των εξελίξεων στον ΣΥΡΙΖΑ. Η λαίλαπα «Κασσελάκης» συνεχίζει ασταμάτητα και βγάζει στη φόρα όλη τη γύμνια ενός κόμματος και μίας στρατηγικής που μιλούσε στο όνομα της Αριστεράς, του κόσμου της εργασίας και των κοινωνικών δικαιωμάτων, την ώρα που ψήφιζε και εφάρμοζε το τρίτο μνημόνιο.

Η δε αξίωση των αποχωρησάντων να μιλήσουν στο όνομα της Αριστεράς είναι κωμικοτραγική. Η Ομπρέλα στην [αποχώρηση](#) της καταγγέλλει τον Κασσελάκη για τη «λογική συνεργασίας του κεφαλαίου με την εργασία», την απουσία της ηγετικής ομάδας από τις κινητοποιήσεις για την Παλαιστίνη και την ευρύτερη αυταρχική συμπεριφορά του νέου Προέδρου. Λες και δεν ήταν ο ίδιος ο

Τσακαλώτος που υπέγραφε το τρίτο μνημόνιο, λες και δεν ήταν η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ που προωθούσε τον άξονα Ελλάδα-Κύπρος-Ισραήλ, λες και η παραβίαση της απόφασης του δημοψηφίσματος δεν ήταν αποκορύφωμα παραβίασης στοιχειωδών δημοκρατικών αρχών. Στην ανακοίνωση της [αποχώρησης](#) της Ομάδας Δικαιωμάτων γράφει με στόμφο «Αποχωρούμε από τον ΣΥΡΙΖΑ ΠΣ γιατί δεν θέλουμε να αποχωρήσουμε από τους αγώνες» —ποιους αγώνες; σε ποιον αγώνα και για ποια δικαιώματα βρέθηκε αυτή η ομάδα τα τελευταία πολλά χρόνια; Η [αποχώρηση](#) της ομάδας Αχτσιόγλου τονίζει πάλι το θέμα της δημοκρατίας και του αυταρχισμού του νέου προέδρου αλλά την πιάνει έτσι ένα κρεσέντο «αριστερισμού» και λέει ότι ο Κασσελάκης «με ευκολία τη μια μέρα δηλώνει την υποταγή του κόμματος στα μεγάλα οικονομικά συμφέροντα και την άλλη ξεσπαθώνει ρητορικά, αλλά καθόλου πειστικά, εναντίον τους» — η Αχτσιόγλου δεν έβγαλε κιχ όταν ξεπουλούσε ο ΣΥΡΙΖΑ τις δημόσιες υποδομές (μαζί με τα τρένα...) αλλά τώρα ήταν έτοιμη για πραγματική και «πειστική» σύγκρουση με τα μεγάλα συμφέροντα. Τέλος πάντων, αυτό μπορεί να συνεχιστεί επ' άπειρον. Απλά, για όποια και όποιον έζησε σε αυτό τον τόπο την τελευταία δεκαετία, έζησε τη διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ αλλά και την αντιπολίτευση του στη ΝΔ, όλα αυτά είναι αστειότητες — καλά κάνουν οι άνθρωποι και αποχωρούν, είναι προφανές ότι δεν μπορεί κανείς να συνυπάρξει με τον CEO Κασσελάκης αλλά τι θέλουν και ανακατεύουν την Αριστερά ή τον αγώνα της Παλαιστήνης στις ανακοινώσεις τους;

Το όλο θέμα θα μπορούσε να κλείσει εδώ και να συνεχίσουμε να τρώμε ποπ κορν και να παρακολουθούμε τη διάλυση ή να βλέπουμε πανεπιστημιακούς όπως ο Λιάκος να αυτό-εξευτελίζονται προσπαθώντας να μας πείσουν ότι ο Κασσελάκης φέρνει πολιτικοποίηση της νέας γενιάς. Πρόκειται για μία ιδιαίτερα απλοϊκή και ουσιαστικά προσβλητική αντίληψη για τους νέους και τις νέες, η οποία βασίζεται σε λάθος αντίληψη για τη σχέση λόγου και εικόνας, όπως πολύ σωστά έγραψε και ο Σωτήρης [Σιαμανδούρας](#). Ακόμα και έτσι, όλα αυτά θα μπορούσαν να θεωρηθούν κομμάτι ενός ευρύτερου θεάματος, του ξεπεσμού του ΣΥΡΙΖΑ αλλά και του κυρίαρχου πολιτικού συστήματος ευρύτερα.

Το ζήτημα είναι ότι η καμπάνα χτυπάει για όλους και όλες, για την Αριστερά (την «κανονική», όχι αυτή του 3^{ου} μνημονίου), τα κοινωνικά κινήματα, τον προοδευτικό κόσμο. Καταρχάς, οι δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι που συσπειρώθηκαν γύρω από τον Κασσελάκη προέρχονται από αυτό που (χοντροκομμένα) θα λέγαμε λαϊκές τάξεις· δεν πρόκειται για συναδέρφους του εφοπλιστές που «θαμπώθηκαν» από τη λάμψη του, εξάλλου αυτοί έχουν ήδη βολευτεί με τη ΝΔ και δεν μετακινούνται. Υπάρχει βέβαια ένα κύμα από τυχοδιώκτες, αριβίστες, απατεώνες πάσης φύσης που έχουν μικρότερη σχέση με την Αριστερά ακόμα και από τον ίδιο τον Κασσελάκη και τώρα συμπορεύονται μαζί του — ωστόσο δεν αποτελούν την πλειοψηφία των υποστηρικτών του. Ελλείψει ευρύτερων δεδομένων (που λογικά θα έχουμε τους επόμενους μήνες όταν γίνει πραγματική έρευνα στο «φαινόμενο Κασσελάκης»), ρισκάρω την εκτίμηση ότι πρόκειται α) για ανθρώπους που δεν είχαν μακρά πορεία στην Αριστερά και στο ρεύμα του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ αλλά στρατεύτηκαν σε αυτό την τελευταία δεκαετία, μέσα από τον αντιμνημονιακό αγώνα και β) για νεότερο ακόμα δυναμικό που βλέπει ακόμα τον ΣΥΡΙΖΑ ως βασικό ανάχωμα απέναντι στη ΝΔ και ως εγγυητή για κοινωνικά δικαιώματα. Αυτός ο κόσμος πιθανότατα δεν έχει πολλές εμπειρίες οργανωμένης κομματικής ζωής (για αυτό αποδέχεται

με ευκολία τις ασυναρτησίες Κασσελάκη για διαγραφές μέσω Twitter) ούτε δράσης σε κοινωνικούς φορείς (και αυτό συνήθως διευκολύνει την ταύτιση με τη μεσσιανική φιγούρα).

Τα παραπάνω δεν αποτελούν όμως κριτική προς αυτό τον κόσμο αλλά αντίθετα είναι προσπάθεια να αναδειχθεί η βαθύτερη αποτυχία της Αριστεράς να επιτελέσει έναν παιδαγωγικό ρόλο, πολιτικά και ηθικά, την προηγούμενη παραγμένη περίοδο. Προφανώς, η ευθύνη για αυτή την αποτυχία βαραίνει πρωτίστως τον ΣΥΡΙΖΑ που ηγήθηκε αυτού του ρεύματος. Όμως, ας μην μείνουμε σε αυτή την πλευρά που είναι μονάχα η μισή αλήθεια.

Όλη η Αριστερά είχε την ευκαιρία να αλληλεπιδράσει με αυτό το δυναμικό μέσα στην περίοδο των αντιμνημονιακών αγώνων, μέσα στο ταραχώδες καλοκαίρι του 2015 αλλά και μετά από αυτό, όταν αποκαλύφθηκε όλη η κοροϊδία για υποτιθέμενο «παράλληλο πρόγραμμα» την περίοδο 2015-2019. Όλες αυτές οι ευκαιρίες χάθηκαν και σταδιακά αυτό το δυναμικό, υπό τη σφαίρα επιρροής του ΣΥΡΙΖΑ, ανέπτυξε διάφορες μυθολογίες για τον σωτήρα Τσίπρα, την έξοδο από τα μνημόνια, τα «αριστερά βαρίδια» και μία ευρύτερη αντίληψη για την πολιτική που εστίαζε στην ίντριγκα, το κουτσομπολιό, την εμμονή με την προσωπικότητα και τις χειρότερες όψεις της πολιτικής επικοινωνίας.

Μέσα σε αυτό το περιβάλλον, ήταν όλα έτοιμα για την κυριαρχία του Κασσελάκη ο οποίος δεν στρέφει απλά τον ΣΥΡΙΖΑ πιο δεξιά — πόσο πιο δεξιά να πάει αυτό το πράγμα έτσι και αλλιώς. Ο Κασσελάκης είναι κομμάτι μίας συνολικής δεξιάς μετατόπισης στο ελληνικό πολιτικό σκηνικό, στερώντας κι άλλο δυναμικό από τα κινήματα και την κοινωνική αντιπολίτευση, τη μόνη που θα μπορούσε να κλονίσει ουσιαστικά την κυβέρνηση της ΝΔ. Έρχεται για να βανδαλίσει ακόμα περισσότερο την έννοια της Αριστεράς και πλέον να την ταυτίσει με το πρόγραμμα της ΝΔ: μικρότερη φορολογία-μεγαλύτερη ευημερία-μεγαλύτερη διαφάνεια· αυτό είναι το μεγαλύτερο δώρο που κάνει στον Μητσοτάκη και όχι απλά ότι διαλύει το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης.

Φυσικά, κάθε στιγμή διάλυσης ενός τέτοιου κόμματος όπως ο ΣΥΡΙΖΑ, παράγει δύο αντιτιθέμενες τάσεις. Η πρώτη, η κυρίαρχη, είναι αυτή της περαιτέρω συντηρητικοποίησης και της αποσάρθρωσης του κομματικού συστήματος και της πολιτικής ζωής σε ένα άθροισμα μικρο-κομμάτων ηγετίσκων και τη ΝΔ σε παντοδύναμη θέση. Η δεύτερη τάση, ηγεμονευόμενη από την πρώτη, σχετίζεται με την «απελευθέρωση» προς τα αριστερά ενός δυναμικού ψηφοφόρων του ΣΥΡΙΖΑ που δεν θα εγκλωβιστούν στον νέο σχηματισμό που θα προκύψει από την ενοποίηση της ομάδας Αχτσιόγλου με την Ομπρέλα. Για να αντιστραφεί το βέλος των εξελίξεων, για να «πάρει κεφάλι» η δεύτερη τάση, χρειάζεται μία άλλη συνθήκη με τα κοινωνικά κινήματα αλλά και την ευρύτερη Αριστερά που δεν μπορεί να αφήσει (και αυτή) την ευκαιρία να πάει χαμένη. Δυνατότητες υπάρχουν, όπως δείχνει και η άνοδος του ΚΚΕ (που δημοσκοπικά συνεχίζει) αλλά και ορισμένα αποτελέσματα των δημοτικών εκλογών για τη ριζοσπαστική Αριστερά που υπερέβη εαυτόν. Υπάρχει δρόμος αλλά απαιτεί μία άλλη κατάσταση για την Αριστερά.

Σε κάθε περίπτωση, η παράσταση Κασσελάκη θα συνεχίσει να προσφέρει γέλιο. Ας μην χαλαρώνουμε

όμως· μία ή άλλη, για εμάς χτυπάει η καμπάνα.